

ב"ה

ו' תשרי

יום ההילולא של הרבנית הצדקנית
מרת חנה שניאורסאהן ע"ה ז"ל

משניות אותיות השם

חנה

חנה

מסכת שבת פרק כ"ב

ו. סבין וממשמשין בבני מעים, אבל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימא, ואין עושיין אפקטוויז, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השכר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא ימרפס בצונן, אבל רוחץ הוא כדרךכו, ואם נתרפא נתרפא:

חנה

מסכת שבת פרק כ"א

א. נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלפלה והאבן בתוכה, ומטלטלין תרויבה ממאה עם המהורה ועם החלין. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדמיע באחד ומאה:

ב. האבן שעל פי החבית, מטה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביה ומטה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות. היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה:

ג. בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין, ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פורירין פחות מפות ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. וחכמים אומרים בין כך ובין כך, נוטל בשבת, ואינו מקבל ממאה:

חנה

מסכת ברכות פרק ב'

א. היה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא, אם בן לבו, יצא. ואם לאו, לא יצא. בפרקים שואל מפני הקבוד ומשיב, ובאמצע שואל

א. חבית שנשברה, מציילי הימנה מזון שלש סעודות, ואומר לאחרים, באו ותצילו לכם, וכלכד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מותר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אליעזר מתיר:

ב. כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן, ודגים מלוחים קטנים וקוללים האספגין, שהרחתן זו היא גמר מלאכתן:

ג. שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרונרות, וכלכד שלא יתפון לעשות בלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. וחכמים מתירין, ולא יקבנה מצדה, ואם היתה נקובה, לא יתן עליה שעות, מפני שהוא מפרח. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זבאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת:

ד. נותנין תבשיל לתוך הכור בשביל שיהא שמור, ואת המים הנפים ברגלים בשביל שיצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו. מי שנששרו כליו בדרך במים, מוליד ביהן ואינו חושש. הגיע לחצר החיצונה, שומחן בחמה, אבל לא כנגד העם:

ה. הרוחץ במי מערה ובמי מבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלגומיאות, לא יביאם בידו. אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלגומית אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידו:

מִפְנֵי הַיָּרָאָה וּמִשִּׁיב, דְּכָרִי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, בְּאַמְצַע שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַיָּרָאָה, וּמִשִּׁיב מִפְּנֵי
הַכְּבוֹד, בְּפִרְקִים שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד, וּמִשִּׁיב
שְׁלוֹם לְכָל אָדָם:

ב. אֵלֹו הֵן בֵּין הַפִּרְקִים, בֵּין בְּרָכָה רִאשׁוֹנָה
לְשֵׁנִיָּה, בֵּין שְׁנִיָּה לְשָׁמֶעַ, וּבֵין שָׁמֶעַ לְוְהִיָּה אִם
שָׁמֶעַ, בֵּין וְהִיָּה אִם שָׁמֶעַ לְוִיֵּאמָר, בֵּין וִיֵּאמָר
לְאַמֶּת וְיֵצִיב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בֵּין וִיֵּאמָר לְאַמֶּת
וְיֵצִיב לֹא יִפְסִיק. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קִרְחָה, לְמָה
קָדְמָה שָׁמֶעַ לְוְהִיָּה אִם שָׁמֶעַ, אֶלָּא כְּדִי שִׁינְקֵבֵל
עָלָיו עַל מַלְכוּת שָׁמֶעַ תְּחִלָּה, וְאַחֵר כִּדְ יִקְבֵּל
עָלָיו עַל מִצְוָה. וְהִיָּה אִם שָׁמֶעַ לְוִיֵּאמָר, שְׁוֹהִיָּה
אִם שָׁמֶעַ נוֹהֵג בְּיוֹם וּבַלַּיְלָה, וִיֵּאמָר אֵינִי נוֹהֵג
אֶלָּא בְּיוֹם:

ג. הַקּוֹרֵא אֶת שָׁמֶעַ וְלֹא הַשְׁמִיעַ לְאַזְנוֹ, יֵצֵא. רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר, לֹא יֵצֵא. קָרָא וְלֹא דִקְדָּק בְּאוֹתִיּוֹתֶיהָ,
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר יֵצֵא, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא יֵצֵא.
הַקּוֹרֵא לְמִפְּרָע, לֹא יֵצֵא. קָרָא וְנִמְעָה, יִחְזֹר
לְמִקּוֹם שִׁמְעָה:

ד. הָאֶמְנִין קוֹרִין בְּרֹאשׁ הָאֵילָן אוֹ בְּרֹאשׁ הַנֶּדְבֶּךְ,

מִה שְׂאִינָן רִשְׁאִין לַעֲשׂוֹת בֶּן בְּתַפְלָה:

ה. חֲתָן פֶּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמֵעַ בְּלִילָה הֶרָאשׁוֹן
עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת, אִם לֹא עָשָׂה מַעֲשֵׂה, מַעֲשֵׂה
בְּרַבֵּן גְּמִלְיָאֵל שֶׁקָּרָא בְּלִילָה הֶרָאשׁוֹן שְׁנִשְׂא.
אָמְרוּ לוֹ תַלְמִידָיו, לֹא לְמַדְתָּנוּ, רַבֵּנוּ, שְׁחָתָן
פֶּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמֵעַ בְּלִילָה הֶרָאשׁוֹן, אָמַר לָהֶם,
אֵינִי שׁוֹמֵעַ לָכֶם לְבַטֵּל מִמֶּנִּי מַלְכוּת שָׁמֶעַ אֶפְלוּ
שָׁעָה אַחַת:

ו. רַחֵץ לִילָה הֶרָאשׁוֹן שְׁמֵתָה אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ
תַלְמִידָיו, לֹא לְמַדְתָּנוּ, רַבֵּנוּ, שְׂאֵבֵל אֶסוּר לְרַחֵץ.
אָמַר לָהֶם, אֵינִי כְּשֹׂאֵר כָּל אָדָם, אֶסְמְנִים אֲנִי:

ז. וּכְשִׁמְתָּ מִבֵּי עֲבָדֶיךָ, קִבֵּל עָלָיו תְּנַחוּמִין. אָמְרוּ
לוֹ תַלְמִידָיו, לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּנוּ, שְׂאִין מִקְבִּלִין
תְּנַחוּמִין עַל הָעֲבָדִים. אָמַר לָהֶם, אֵין מִבֵּי עֲבָדֵי
כְּשֹׂאֵר כָּל הָעֲבָדִים, כִּשֵּׁר הִיָּה:

ח. חֲתָן אִם רָצָה לְקָרוֹת קְרִיאַת שְׁמֵעַ לִילָה
הֶרָאשׁוֹן, קוֹרֵא. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמִלְיָאֵל אוֹמֵר, לֹא
כָּל הַרוֹצֵה לְטַל אֶת הַשֵּׁם יִטַּל:

“I am better for you than ten sons.”

I am - הָיָא אֲנִכִּי טוֹב לָךְ, מִשְׁעָרָה בָּנִים - My son, may he be well, can say “I am better for you than ten sons.”

“Some individuals can acquire their [portion in the] World to Come in a single hour.” My son acquires it with the ten minutes that he comes in to visit me every day.

It's already twelve years that I'm on my own. Thank G-d for the good that I have.

What I grasp on to is my son, *shlita*.

—An excerpt from the memoirs of Rebbetzin Chana פ"ה
Chabad.org/1909228

קרן חנה

KEREN CHANA

Established by the Rebbe after the passing of his mother, Rebbetzin Chana, this fund provides tuition loans for girls to continue their Torah education.

DONATE TODAY:

KERENCHANA.COM

